

imata õnnetuse läbi ära vōis saduda, enne kui suurem warandus nende käte sai. Nüüd, kus nemad isanda vihastamisest nägid, kuida ta oma fulul raha üks wälja tahtis vōta, forteri ja toido eest neile kõik lubas käte tasuda, ja pealegi veel enne suurema osa jagamist igameehe lepituse hinda ära maksta, nüüd — läks meeste süda julgeks ja rõemaks. Enne kui nemad poole tunni wanemaks saanud, näitis nende sõbrus paljo palavaim ja kindlam kui enne tūlitsemist oli olnud. Ja kui Hans kattilul seelel seltsimeestele tunnistanud, kuida temal omast nõvust tarvitut lepituse hinda ei pidand olema, ja sellepärast Tallinna tahtis minna, kus temal tubat rubla ühe ustaiva kaupmeehe käes intressi peal ütles ollewad. Seal ütles kubjas :

„Mikspärast tühja acawiitmist tahate ettevōta? Wana Willem räägib igaühele tööt, olgo saksl ehl talopoeg; Willem neid ei karda; tema kultur on raske, kuida sadunt wana herra ütles. Teil ei ole kopikat lepituse hinda tarvis, mina maksan teie eest wälja, mis wana Willemil pisoke asi on.“

Hans töökus paludes tük aega vasto, lippus ennemine Tallinna minema ja omast rahast niipaljo kui tarvis wälja vōta. — Aga kubjas ei annud jätrele, waid palus seda pisokest laeno lühilese aea peale sõbruse tähaks vasto vōta.

Isand ütles: „Meie eitetallitamised on nüüd kõik hästi korrat, sellepärast ei taha meie enam piisamalt aega viita, waid neljapäeval nädala pärast

rahahango ülesse vōta. Kolme ehl nelja pääwaga loodan viimased tööd lõpetada. Ülehomme lähän Paide, kust Upteevi herra käest suitsetamise rohtusi, ja paar loodi elatvat hõbedat ostan, mis üksi meil veel pundub.“

Mis need mässawad? Tüüs mõlder.

„Pisoke asi!“ — kostis isand — „Kõik kolo arvates vōib 12 ehl 15 rubla hõbedat mäldsta. Seda tasun omast tasust, olgo se rõemo eest, mis tallitamine mulle saadab.“

Ei se lähää korda, armas isand! hüüdsid meeched ühest suust: meie tahame heäl meelegi kõik rahakulud enda peale vōta, ja ei taha teie poolt muud abi, kui tatkust.“

Mõnda üteldes andsid aidamees, kubjas ja mõlder igaüks viis rubla hõbedat suitsetamise rohtude tarvis isandalle; siis täideti puntsi flaafid uueste täis ja westeti magusat jutu. Taak isand, kes täna õhtul wäga lustiline näitas, jutustas seda fentsakat lugu, mis nüüd tuleb.

„Eõune pool Arjo maal elas kahelümne wie aasta eest üks elatanud wanarauk, keda rahwas nimetas kihelkonnas tundis ja Wieli Eõnuks futsus. Tema oli noorel põlvel wäga osav ja kuulus wioli mängija olnud, kcs fuskil pidude peal ei puudunud, ja keda kui lapsearsti ühest kohast teisi veeti. Ega voinud sel aaval fuskil pulme, talgud ehl muid lusti-pidusi olla, kus Eõno kena pilli heäl rahval jalge kõpsates ei kergitanud. Mis wana Violi Eõno